

Janne

KELLARI

VALTAKUNTA

VALTAKUNTA

Janne Kellari

VALTAKUNTA



© 2020 Kellari, Janne

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528042501

Prologi

Nainen katseli kaunista tähtimerta ja mietti mikä niiden joukossa olikaan hänen. Ne kaikki näyttivät samalta, mutta yhdellä oli erityinen paikka sydämessä. Millainen olikaan edessä odottava matka, niin koskaan hän ei voisi unohtaa kokemaansa. Ehkä niin oli hyvä, sillä se auttoi ymmärtämään. Se auttoi ymmärtämään niin uhraukset kuin kaiken saavutetun. Nainen hymyili ensi kertaa pitkään aikaan, vaikka tunsikin kyynelten polttavan silmäkulmia. Hän puristi kaulassaan olevaa korua ja henkäisi syvään.

1

Koristeellisesti muotoillut öljylamput roikkuivat pari metriä korkeiden metallitolppien koukuissa ja valaisivat hämärästi katua. Epätasaisella kiveyksellä oli hevosten jätöksiä ja ikkunoista heitettyjä roskia. Valtavan kaupungin pistävä ominaisuus muodostui väkimäärän ja ahtauden, jätteiden ja eläinten yhteisvaikutuksesta. Toisiinsa kiinni rakennetut kivitallot loivat kanjonin, jossa seisova ilma piti vankinaan ympärillään leijuvia hajuja.

Öljylamput muodostivat voimakkaita varjoja ja jättivät suuren osan ympäristöstä pelkän mielikuvituksen varaan. Värit ja yksityiskohdat sulautuivat hämäräksi maalaukseksi, jossa harmaan eri sävyt yrittivät luoda kontrastia.

Yön tunteina paikka oli hiljainen ja autio. Ympäröivien rakennusten pimeät ikkunat kertoivat asukkaiden olevan unessa. Oliko lepo rauhallista vai rauhatonta, olivatko unet kauniita vai synkkiä, sitä eivät ikkunaukot kertoneet. Äänettömyys kuitenkin lepäsi kaikkialla ja toi paikalle rauhallisuuden tunteen.

Äkisti rauha rikkoontui. Ensin vain epämääräisinä, tuskin erottuvina ääнинä, jotka yön hiljaisuudessa saattoi havaita. Pikkuhiljaa kaksi ja kolmikerroksisten kivirakennusten muodostamassa kanjonissa kuului yhä tunnistettavampina juoksuaskelten ääniä. Niiden voimistuessa kantautui mukana huutoja ja kiroilua.

Katua pitkin juoksi kolme hahmoa, jotka vilkuilivat epätoivoisesti taakseen ja hengittivät raskaasti. Vaatteiden kahina ja varusteiden kilinä säestivät kiivasta etenemistä. Matkaa oli vielä paljon, turva ei ollut

lähelläkään. Pakenijat eivät kuitenkaan pelänneet vaan huutelivat halveksuvia herjoja taakseen.

Pakenijoilla oli päässään leveälieriset matalat hatut. Kasvoille oli kiedottu tummat liinat, jotka peittivät suun ja nenän. Öljylamppujen kohdalla silmät välkehtivät lierin ja liinan väliin jäävässä raossa, mutta mitään tunnistettavia yksityiskohtia ei näkynyt. Jos pako onnistuisi, ei takaa-ajajilla olisi mahdollisuutta tunnistaa heitä.

Hattujen ja liinojen lisäksi vaatteissa ei ollut yhtenäisyyttä. Ne olivat kuosiltaan, väreiltään ja asukokonaisuuksiltaan vaihtelevia. Jalkineita, housuja, paitoja, liivejä tai takkeja yhdisti vain kuluneisuus. Se ja asevyöllä roikkuvat miekat ja pistoolit.

Takaa-ajajat juoksivat esiin ja huusivat pysähtymiskäskyjä. He olivat asujen perusteella järjestäytyneitä ja lukumäärältään ylivoimaisia. Kaikilla oli mustat lierihatut, joissa oli siniset sulkakoristeet. Heillä oli lyhyet siniset viitat, joiden alla harmaat, edestä koristeellisesti napitetut, puolen reiteen ulottuvat takit. Housut olivat siniset, polviin ulottuvat, yläosastaan kaksin kerroin käännetty saappaat mustat. Asevyössä roikkuvat miekat kalahtelivat juoksuaskelien tahtiin, pitkät kaksipiippuiset pistoolit olivat valmiina mustien hansikkaiden verhoamissa käsissä.

Mutkittileva katu suoristui hetkeksi ja takaa-ajajat saivat pakenijat näkyviinsä. Aseet laukesivat lähes yhtä aikaa ja ukkosen kaltainen jyrynä kaikui korvia huumaavasti rakennusten välissä. Kirkkaat suuliekit valaisivat hetkellisesti katuja ja saivat hämärään tottuneet takaa-ajajat siristelemään silmiään. Voimakkaat ruutipilvet jäivät roikkumaan ilmaan ja ampujat juoksivat niiden läpi henkeään pidätellen.

Pakenijoiden joukosta kuului tuskallinen ulvahdus. Yksi luoti löysi tiensä perille ja porautui juoksevan naisen selkään. Pyöreä kuula repi lihaa tunkeutuessaan kudoksiin ja puhkoessaan keuhkon. Sen voima ei riittänyt ulostuloon, mutta peruuttamaton vahinko oli tapahtunut. Nainen kaatui kesken juoksun ja kieri hervottomana kadulla. Kaksi muuta pakenijaa vilkaisivat toisiaan, mutta kylmäisivät sydämensä ja jatkoivat juoksemista askeliaan hidastamatta.

Takaa-ajajat ohittivat kasvavassa verilammikossa makaavan naisen. Tämä nytkähteli kouristuksenomaisesti ja pärski verta suustaan. Askeleet hidastuivat, mutta lähestyvän kuoleman saattoi nähdä ja sen myötä uhri muuttui tarpeettomaksi.

Kaksi muuta pakenijaa oli päässyt kadun mutkan taakse piiloon, eikä aikaa ollut hukattavaksi. Joukko säntäsi eteenpäin ja sai pakenijat näkyviin kadun jälleen suoristuessa. Nämä kaartoivat rakennuksen juurella oleville, katutasen alapuolelle johtaville portaille.

Savun ja liekkien saattelemana pistoolien toiset piipulliset lähettivät luodit matkaan. Nyt toinenkin pakenijoista lysähti vaikertaen kasaan ja

painoi kouristuksenomaisesti vatsaan ilmestynyttä repaleista reikää. Mies yritti kammata toisella kädellä itseään eteenpäin, mutta takaa-ajat saavuttivat hänet nopeasti.

Takaa-ajajia selvästi johtava nainen vilkaisi vauhtiaan hidastamatta miestä, jonka sormien välistä veri pulppusi sydämenlyöntien tahtiin.

”Hän on käytännössä jo kuollut. Viimeistele tuon pakanan matka kadotukseen”, nainen sanoi vieressään juoksevalle alaiselleen.

Mies nyökkäsi ja pysähtyi. Hän veti miekkansa esiin ja toteutti käskyn nopealla pistolla. Pakenijan vartalo jäykistyi terän työntyessä sydämeen, mutta yhtä nopeasti se lysähti kasaan ja jäi velttona makaamaan portaisiin.

Muut takaa-ajajat eivät olleet jääneet odottamaan vaan olivat sännänneet alas rakennuksen kellariin. He ehtivät juuri nähdä kuinka lattiasa oleva luukku kalahti kiinni.

”Hän pääsi alakaupunkiin.”

”Me seuraamme häntä”, joukkoa johtanut nainen totesi.

”Tuonne saastaisten pakanoiden haisevaan loukkuun!”

”Luukku auki ja aseet valmiuteen, me menemme perässä! Sytyttäkää kaksi lyhtyä!” nainen kivahti.

Joukko totteli johtajaansa ja kahden tähdätessä pistooleillaan alaspäin, kaksi muuta kiskaisi luukun auki. Mitään ei tapahtunut, kaikkialla oli edelleen hiljaista. Luukun alta paljastuivat puiset tikapuut, joiden alapää katosi hämäämään. Himmeä aavistus lepattavasta valosta kertoi pakenijan liikkuvan jossain pimeyden keskellä.

Lyhdyn valossa ensimmäinen takaa-ajajista astui tikapuulle ja muut seurasivat perässä. Parin metrin laskeutumisen jälkeen ympärillä levittäytyi pieni kammio, jonka lattiassa oli porraskuilun aukko. Lyhtyjen valo paljasti kiviset kierreportaat, joihin takaa-ajajat säntäsivät hetkeäkään miettimättä. He juoksivat alaspäin niin lujaa kuin kaiken koulutuksensa tuomalla taidolla pääsivät. Ensimmäisenä ja keskimmäisenä kulkevilla oli öljylyhdyt, jotka valaisivat himmeästi portaikkoa.

Portaikko oli ensin umpinainen ja kiersi tiukkaa kehää. Arviolta kymmenen metrin laskeutumisen jälkeen seinät katosivat ja vastaan tuli pieni tasanne. Äkisti oltiin valtavassa luolassa, jonka katosta portaat olivat laskeutuneet. Tasanteelta eteenpäin portaat muuttuivat suoriksi ja reitti kulki luolan pystysuoraa seinämää pitkin alaspäin, osin kiveen hakeutuna ja osin puusta rakennettuna.

Portaissa oli epäsuunnollisin välimatkoin tasanteita, joista aukeni erilaisten tunneleiden suuaukkoja. Osa oli rakennettuja ja osa luonnonmuovaamia, osa hyväkuntoisia ja osa romahtaneita.

Portaiden muodostama reitti muuttui alaspäin mentäessä koko ajan monimutkaisemmaksi. Tasanteilta lähti toisia portaita eri suuntiin, samoin kuin pitkin seinämää kulkevia suorja kävelyteitä ja useita riippusiltoja muihin luolan korkeampiin rakennelmiin.

Avonaisessa tilassa pakenija saatiin näköpiiriin. Tämän lyhty liikkui hiukan takaa-ajajia alempana ja valon rajusta heilumisesta saattoi päätellä raivoisan etenemisvauhdin. Mitä alemmas viisikymmentä metriä korkeaa seinämää päästiin, sitä valoisammaksi kaikkialta kajastavien öljylyhtyjen hehku muutti ympäröivän pimeyden.

Luola oli pitkulainen ja sen molemmat päät häipyivät jonnekin hämärään. Toinen reuna näkyi sadan metrin päässä ja oli ilmeisesti samanlainen kuin se, jota pitkin laskeuduttiin. Siellä häämötti himmeästi kajastavien lyhtyjen valossa tunneleita, portaita, tasanteita ja siltoja.

Valon lisääntyessä paljastuivat luolan erilaiset rakennelmat ja luonnonmuodostelmat, jotka rikastuttivat hämäästi erottuvaa maisemaa. Oli rakennettuja kaaria, pylväitä ja rakennuksia. Oli luonnonmuovaa-
mia seinämiä, onkaloita ja jyrkenteitä. Osa rakennelmista oli romahtanut vain osittain, osa oli pelkkiä rauniokasoja. Luolan pohjalla näkyi seinämistä valuneita kivivyöryjä. Kaikkialla rauniot ja luonnonmuodot sulautuivat yhteen.

Kaikki ympärillä oli hämmentävää ja täydellinen vastakohta maanpinnalla levittäytyvälle kaupungille. Sen paremmin pakenija kuin takaa-ajajat eivät kuitenkaan kiinnittäneet huomiota ympäristöön. Joko se oli tuttua tai sillä ei ollut merkitystä. Ainoa mihin keskityttiin, oli tuo kiihkeä takaa-ajo.

Monista tunneleista, samoin kuin luolan pohjalta, kajasti öljylyhtyjen tutunoloinen valo. Se muutti portaikossa vallitsevan pimeyden hämähäydeksi. Silti eteensä näki tarkasti vain muutaman metrin ja kaikki yksityiskohdat sulautuivat tummiksi varjoiksi.

Takaa-ajajat rynnivät portaita alaspäin ja yrittivät pitää pakenijan näköpiirissä. Tämä vaihtoi moneen kertaan kulkusuuntaa, muttei onnitunut karistamaan takaa-ajajiaan. Liikkuva lyhty oli kuin tulikärpänen, jota oli liiankin helppo seurata. Seinämällä vallitseva hämähäyys, reitin monimutkaisuus ja suurelta osin puuttuvat kaiteet pakottivat tottuneenkin liikkujan turvautumaan lyhdyn valoon.

Luolan pohja hämähäytti yhä selkeämmin alapuolella ja sai ne takaa-ajajista, joille tämä paikka oli uusi kokemus, hämähäyymään. Yläviisitosta katsottuna saattoi nähdä öljylyhtyjen muodostaman katuverkon. Se ei ollut suuri, mutta kuitenkin selkeästi nähtävissä. Valot kertoivat useiden rakennusten kortteleista ja jonnekin kaukaisuuteen jatkuvista kulkuväylistä.

Joukon johtaja oli nähnyt vastaavaa ennenkin ja piti tiukasti silmällä pakenijaa. Tämä heitti jo ennen pohjatasoa lyhtynsä jonnekin monista onkaloista, mutta samalla luolan oma valaistus oli muuttunut sellaiseksi, että yksinäisen hahmon liikkeitä saattoi seurata.

Pakenija saavutti pohjatason ja syöksyi vasempaan, kadoten läheiseen rakennukseen. Takaa-ajajat pääsivät vain hetkeä myöhemmin pohjalle ja johtajaansa seuraten syöksyivät sisään samaiseen paikkaan. Yksikerroksisen rakennuksen toinen pää oli kiinni seinämässä, jota pitkin portaat olivat laskeutuneet. Sen seinät olivat ikaikaisen näköistä kivimuurausta ja viereisistä raunioista päätellen osa aiemmin paljon suu-
rempaa kokonaisuutta.

Takaa-ajajat pysähtyivät johtajansa taakse ja tuijottivat ympärilleen. Suurin osa oli ampunut molemmat piipulliset ja niinpä kädet siirtyivät miekkojen kahvoille. Johtajana toimiva nainen ei ollut vielä ampunut ja piti pitkäpiippuisen pistoolin kädessään.

Rakennus oli jonkinlainen kapakka ja täynnä väkeä. Kymmenen aseistautuneen muukalaisen astuessa sisään katkesi puheen, naurun ja huudon muodostama melu kuin veitsellä leikaten. Kaikki jäivät tuijottamaan ovelle. Aavemainen hiljaisuus jatkui loputtomalta tuntuvan ajan. Asiakkaat tuijottivat ovelle, takaa-ajajat pälyilivät ympärilleen.

Kapakka oli yhtä yhtenäistä tilaa, jota useat öljylyhdyt valaisivat. Kiviseinien monet myöhemmät pikkukivistä ja savitiilistä muuratut korjaukset erottuivat selvästi alkuperäisestä pinnasta.

Seinien yläosat olivat epätasaiset ja raunioituneen näköiset, aivan kuin ne joskus olisivat jatkuneet toiseksi kerrokseksi. Seinien ja laudoista tehdyn katon viimeistelemätön liitoskohta kertoi niiden olevan eri aikakausilta.

Lattialla oli pieniä pöytiä ja jakkaroita epämääräisessä järjestyksessä. Pöydät olivat täynnä juoma-astioita ja kaikkien ääressä istui asiakkaita. Alkoholin ja hien haju leijui ympärillä, synkkä hiljaisuus tuntui tekevän ilmasta entistäkin paksumpaa. Sellaista, jota voisi leikata miekalla. Sellaista, joka räjähtäisi pistoolin ruudin syttyessä.

Takaa-ajajien johtaja kiinnitti huomionsa takaseinällä olevaan tarjoilutiskiin ja asteli sen ääreen. Sekä tiskin etuseinä että sen tarjoilutaso oli tehty paksuista laudoista, samoin kuin pulloja täynnä oleva hylly seinustalla.

Tiskin takana seisoj nainen, jonka iho oli takaa-ajajien ja asiakkaiden tapaan eebenpuun musta. Hiukset olivat hiukan kiharat ja ulottuivat hartioille. Naisen silmissä oli kylmä, piittaamaton katse. Pelkoa tai edes rauhottomuutta niistä oli turha hakea. Nainen oli pitkä, hiukan takaa-ajajien johtajaakin pidempi. Reisien ja käsivarsien perusteella tämä oli

voimakasrakenteinen, mutta hoikat kasvot ja litteä vatsa kertoivat, ettei vartalossa kuitenkaan ollut mitään ylimääräistä. Vain voimaa, joka ulottui silmien perusteella ulkokuorta syvemmälle.

Nainen siemaisi ruskeaa alkoholia lasista ja tokaisi saapujalle: ”Mikä saa hallitsijan kaartin saapumaan alakaupunkiin, halpa viina vai lihalliset himot?”

”Yläkaupunki tarjoaa parempaa alkoholia ja nuo lihalliset himot saatte pitää itsellänne. Ne ovat teidän tienne kadotukseen ja minä en halua olla niiden kanssa missään tekemisissä”, kaartilaiden johtaja sanoi tiukemmin kuin ehkä oli tarkoittanut. Mainitut himot vain kuulosivat korviin aina yhtä rienaavilta ja niiden nostattamat ajatukset yhtä kuvottavilta.

”Poistit listalta juuri ne kaksi asiaa, joiden takia yläkaupunkilainen tänne saapuu”, kapakanpitäjä sanoi. ”Joten en keksi miksi olette vai-vautuneet laskeutumaan pakanoiden joukkoon.”

Kaartilaiden johtaja katsoi toista naista. Tämä oli pukeutunut ihonmyötäisiin tumman harmaisiin housuihin ja polveen ulottuviin tummanruskeisiin saappaisiin. Ylävartaloa verhosi tummanharmaa pitkähihainen paita sekä tummanruskea nahkaliivi, jossa oli rivi suuria nappeja. Kaartilaiden johtaja olisi halunnut väitellä yläkaupunkilaiden vierailuista, mutta ei halunnut pois mukavuusalueeltaan ja vaikeni.

”Joten mikä saa kunnia-arvoisan kaartin laskeutumaan tähän halveksittuun koloon?” kapakanpitäjä kysyi.

”Me seurasimme miestä tänne”, kaartilaiden johtaja vastasi kapakanpitäjän ivallisesta äänensävyestä välittämättä. ”Hän jakoi pakanallisia lehtisiä ja piti kiellettyjä puheita.”

”En pidä kirjaa keitä tänne tulee, enkä varmasti ole kiinnostunut kenenkään jakamista tyhjänpäiväisistä lehtisistä.”

”Sinua ei siis haittaa, vaikka katselemme ympärille ja tarkastamme epäilyttävät henkilöt?”

”Siitä vaan”, kapakanpitäjä sanoi ja kulautti lasinsa tyhjäksi.

Kaartilaiden johtaja kääntyi joukkonsa puoleen ja antoi käskyänsä: ”Tutkikaa paikka, tarkastakaa jokainen kohdetta muistuttava.”

Siniseen ja harmaaseen verhoutuneet kaartilaiset lähtivät toteuttamaan käskyä. He kiersivät kädet miekkojen kahvoilla asiakkaiden keskellä, välittämättä murhaavista katseista ja pilkallisista huomautuksista. Kaksi kaartilasta jäi ovensuuhun pistoolit kädessä. Joukkoa johtava nainen pysyi tiskin ääressä ja tarkkaili tilannetta.

Kaartilaiset tarttuivat muutamaan miesasiakkaaseen ja tutkivat tarkemmin, mutta kerran toisensa jälkeen antoivat näiden palata paikoilleen. Tunnelma oli jännittyneet ja paheni koko ajan. Tilanne piti ratkaista nopeasti. Kaartilaiden johtaja tiesi, että hänen joukkonsa selviytyisi,

vaikka asiakkaat kävisivät väkivaltaisiksi. Yhteenotto laittaisi kuitenkin omat alaiset väistämättä vaaraan eikä vammoilta ja uhreilta voisi välttyä. Sellaiseen verilöylyyn ei halunnut joutua, eikä se myöskään palvelisi tavoitetta.

”Rauhoittukaa kaikki! Me etsimme yhtä miestä, eikä muilla ole häntää!” nainen sanoi kovalla äänellä. ”Kaartilaiset, olkaa tehokkaita, mutta hoitakaa työnne kunniallisesti!”

Kaartilaiset yrittivät tarkastaa miehiä mahdollisimman rauhallisesti, mutta jokainen kosketus näihin saataisiin pakanoihin sai aikaan inhon puistatuksen. Epämiellyttävää tehtävää ei auttanut viha ja epäluulo, jonka ympäröivistä asiakkaista saattoi aistia.

Lopulta kaartilaiset päättelivät löytäneensä kohteen ja antoivat merkin. Joukko muodosti nopeasti ympyrän turvaamaan tilannetta. Kaksi vartijaa pysyi edelleen ovelta pistoolit valmiudessa ja tiskin ääressä odottanut nainen asteli pidätetyn luokse.

”Häneltä löytyi samoja lehtisiä ja hänellä on kaulassaan tumma liina ja myös tuoreita veriroiskeita takissaan.”

Kaartilaisten johtaja katseli miestä. Tämän ruumiinrakenne ja pituus sopivat pakenijaan ja muut todisteet olivat riittävät.

”Viekää hänet ja turvatkaa poistuminen.”

Kaksi kaartilaista lähti taluttamaan miestä ulos, muut perääntyivät selät vastakkain ovelle.

2

Kapakka oli tyhjentynyt asiakkaista. Yön viimeiset tunnit olisivat hiljaisia myös alakaupungissa. Tähän luolien, vanhojen raunioiden, hylättyjen kellareiden ja jopa varta vasten tehtyjen rakennelmien maailmaan ei aurinko monestakaan paikasta päässyt. Silti yläkaupungin päivärytmiä haluttiin noudattaa.

Liu Katedin Juviga-hefois, kuten naisen koko nimi kuului, laskeskelijakolikoita tiskillä. Harva jos kukaan tiesi tuota koko nimeä. Vaikka se kertoi naisen olevan hefoisin talosta, ei tuollaisella sukuun viittaavalla termillä ollut täällä alakaupungissa käyttöä.

Taivaan ratsastaja, jonka nimen vanhemmat olivat antaneet, tuntui lähinnä naurettavalta. Siksi Katedin Juviga oli jotakin, jota ei ääneen halunnut sanoa. Noilla pitkillä ja kaukasiin perinteisiin pohjautuvilla nimillä ei alakaupungissa ollut mitään merkitystä. Täällä kaikkia puhuteltiin kutsumanimellä, josta oli muodostunut paikallinen tapa jo satoja vuosia sitten. Monilla, ehkä tätä nykyä jopa useimmilla, ei edes ollut muuta kuin tuo kutsumanimi. Siksi Katedin Juviga oli kaikille Liu.

Kaksi Liun apulaista, nuori tyttö ja poika, siivosivat juuri paikkoja. Toinen luuttusi lattiaa ja toinen pyyhki pöytiä ja tuoleja. Sitä ennen he olivat tarjoilleet koko illan ja yön. Kumpikaan ei ollut vielä viittätoista, mutta alakaupungissa työt aloitettiin nuorena. Sekin oli paikallinen tapa, mutta myös elinehto ja hinta täällä asumisesta.

Hetken kuluttua nuoret astelivat tiskille. Molemmilla oli kulunut pitkähihainen paita, joissa oli halvannäköisiä koristeompeluita kaulauksessa ja hihansuissa. Pojalla oli juuri polven alle ulottuvat housut, työllä samanpituisen hame ja molemmilla kuluneet solkikengät.

”Jos sovitut työt on tehty, voitte lähteä kotiin”, Liu sanoi ja työnsi muutaman kolikon molempien eteen.

”Oletko sinä ennen joutunut tekemisiin kaartilaiden kanssa?” poika kysyi varovaisesti Liulta.

”Olenhan minä, mitä sitten?”

”Oli aika pelottavaa, kun he marssivat aseineen sisään.”

”No kai te olette aseita ennenkin nähneet.”

”Mutta emme kaartilaisia. Heistä olemme vain kuulleet”, tyttö yhtyi puheeseen. ”Pelkäsin heidän käyvän kaikkien kimppuun.”

”Jos hoidatte vain omat asianne ja pysytte poissa yläkaupungin elämänmenosta, ei teillä ole mitään pelättävää kaartin taholta.”

”He kuitenkin veivät yhden mukanaan”, tyttö sanoi.

”Hän puuttui muiden asioihin ja yläkaupungin elämään.”

”Silti pelkäsin, että syntyy tappelu”, tyttö jatkoi. ”Tunnelma oli aika kireä.”

”Onneksi ei syntynyt, se olisi verottanut asiakaskuntaani melkoisesti.”

”Olisivatko he pärjänneet koko täällä olleelle väelle?” poika kysyi.

”Pärjänneet joukolle aseettomia juoppoja?” Liu sanoi. ”No aivan varmasti ja jokainen, joka ei olisi älynnyt lähteä pakoon, olisi kuollut.”

Nuoret katsoivat Liuta silmät pyöreinä.

”Ja jokainen kuollut olisi ollut pois minun asiakaskunnastani. Joten hyvä, että tappelulta säästettiin.”

”Mutta he olisivat voineet tappaa kaikki”, tyttö henkäisi.

”He pitävät järjestystä yllä ja suojelevat yläkaupunkia pakanoilta. Joten hoida vain omat asiiasi, älä sekaannu yläkaupunkiin, niin sinulla ei ole mitään hätää”, Liu toisti. ”Ja nyt kyselytunti on ohitse. Alkkaa laittaa koteihinne tai alan perimään maksua näistä vastauksista.”

Nuoret kaappasivat palkkansa tiskiltä ja juoksivat ovesta ulos.

Liu henkäisi syvään ja kuiskasi itselleen: ”Kaartilaisia minun kapa-kassani. Jo on aikoihin eletty. Onko joku täällä muka niin suuri uhka heille?”

Vastaus tuli odottamattoman nopeasti, sillä montaa minuuttia Liu ei ehtinyt olla yksin, kun ovi jälleen aukeni. Neljä hahmoa astui sisään, yksi nainen etummaisena, yksi nainen ja kaksi miestä ryhmänä hänen takanaan.

”Olemme suljettu.”

”Emme tulleet juomaan”, etummaisena saapunut sanoi. Naisella oli pitkät tummat hiukset, jotka laskeutuivat leveälierisen hatun alta. Muutama suortuva molemmin puolin kasvoja oli erotettu ja ne ulottuivat koruina rinnuksille.

Nainen oli pukeutunut turkoosiin leninkiin, jonka helma ulottui puoleen sääreen ja jonka kyynärpäihin ulottuvat hihat olivat avonaiset. Keskivartalossa oli kankainen liivi ja päässä leveälierinen matala hattu. Alakaupungin yleiseen tasoon nähden naisen vaatteet olivat epätavallisen siistit, leningin kaula-aukko, helma ja hihansuut sekä liivi paljon normaalia koristeellisemmat.

Liu nosti katseensa ja vastasi: ”Muitakaan palveluita ei juuri nyt ole tarjolla.”

”Tulimme keskustelemaan.”

”Mikä hemmetin puheripuli tätä paikkaa vaivaa ja miksi minä olen sen kohteena.”

”Sinulla kävi kaartilaisia vieraana.”

Liu huokaisi, tuo tapaus siis vain jatkoi tasaisen tylsän elämän sekoittamista. Hän katseli saapujia ja yritti miettiä näiden tarkoituksia. Vaikka puhetta johtanut nainen olikin yllättävän siistin oloinen, kolme muuta asettuivat alakaupungin normaaliin muottiin, ehkä jopa sen alapuolelle.

Näiden vaatteet olivat nuhjuisia, kuluneita ja väritykseltään mitään sanomattomia. Kaikilla kolmella oli ihonmyötäiset polveen ulottuvat housut, jonkin malliset saappaat ja pitkähihainen paita. Yhdellä oli puoleen reiteen ulottuva aukinainen takki ja toisella nahkainen kiinni napitettu liivi. Kolmannella ei paidan päällä ollut muuta kuin olan yli heitetty hihna, jossa roikkui huotra miekkoineen. Kahdella muulla oli lan-teilla perinteinen asevyö, jossa kantoivat niin ikään miekkaa. Toisella siinä roikkui myös ammuspussi ja yksipiippuinen pistooli.

Kolme aseistautunutta henkilöä turvaa yhtä puhujaa, Liu mietti. Tämä ei ollut mikään keskustelutilaisuus, tällä oli jokin muukin tarkoitus.

”Kaartilaiset kävivät ja veivät yhden alakaupunkilaisen mennessään”, nainen sanoi. ”Sinä et tehnyt mitään asian eteen.”

”Ja mitähän ääliöistä minun olisi pitänyt tehdä, jotta tältäkin hemmetin vierailulta olisi vältytty.”

”Olisit voinut sanoa, ettei mies ollut täällä.”

”Ja kaartilaiset olisivat kiltisti poistuneet?”, Liu kysyi ivallisesti.

”Kyllä sinä tiesit kuka tänne viimeisenä tuli ja kenen perässä kaarti oli”, nainen sanoi. ”Mutta et voinut mitenkään tietää, oliko kaarti täysin varma tämän saapumisesta kapakkaasi. Miksi et siis edes kokeillut miehen pelastamista ja sanonut, ettei tänne ollut ketään saapunut.”

”Miksi minä sekaantuisin muiden asioihin? Sanoin, etten tiedä mitään ja sen jälkeen minun kiinnostukseni loppui siihen.”

”Luulisi meistä jokaisen haluavan pitää alakaupunkilaisten puolia.”

”Minä pidän kapakkani puolia”, Liu totesi. ”Jos halvan viinan perässä juokseva yläkaupunkilainen tai kanta-asiakas alakaupungista alkaa riehumaan, niin pidän muiden asiakkaitteni puolia. Jos joku kiellettyjä himojaan tyydyttävä käy väkivaltaiseksi, niin varmasti suojelen työntekijöitäni. Mutta jos joku idiootti sekaantuu yläkaupungin asioihin, lähete levittelemään pakanallisia viestejä ja saa siksi kaartin kimppuunsa, en varmasti sekaannu siihen mitenkään. Se ei kapakkaani kiinnosta.”

”Miksi hän on siis vähäpätöisempi?”

”Jos sekaantuu asioihin, jotka eivät meille kuulu ja joilla ei ole mitään merkitystä, saa syyttää vain omaa tyhmyyttään ja minulta on silloin turha hakea sääliä.”

”Mutta jos noilla asioilla oikeasti olisi merkitystä?”

”Yläkaupungin palvontamenoilla ja elämäntavalla ei ole mitään tekemistä meidän kanssamme. Viisas jättää sen kaiken rauhaan ja nauttii siitä mitä alakaupunki on.”

”Kylmä näkemys.”

”Olen elänyt yli neljäkymmentä vuotta ja tähän se on minut tuonut. Turha kaivaa siitä mitään romanttista tai syvälistä tai oikeastaan yhtään mitään.”

Puhetta johtanut nainen katseli ympärilleen ja sanoi: ”Kapakkasi on aivan yhden yläkaupunkiin johtavan portaikon juurella ja se tekee siitä tärkeän elementin, kun joku haluaa paeta ja kadota saapuessaan yläkaupungista.”

”En aio piilotella ketään tai uhrata itseäni jonkun fanaatikon puolesta.”

”Et varmaan, mutta ehkä tämän kapakan pitäisi olla asiallemme suopeammin suhtautuvan käsissä.”

”Ja mikähän tuo teidän asianne on?”

”Se ei liene kuulu sinulle, kun kerran et ole siitä kiinnostunut.”

”Kapakka on silti minun.”

”Asiat muuttuvat, kun niiden täytyy.”

”Ja pysyvät ennallaan, kun niin halutaan.”

Puhetta johtanut nainen huokaisi ja katsoi taakseen.

”Ilmeisesti nuo sinun avustajasi jatkavat nyt näitä neuvotteluja kapakan omistamisesta.”

”Sen ei tarvitse mennä niin, mutta me tarvitsemme niitä, joihin voimme luottaa ja me tarvitsemme heitä oikeisiin paikkoihin.”

”Voisimme jatkaa näitä neuvotteluja tuolla takahuoneessa. Ette ehkä halua herättää huomiota.”

”Jos niin haluat, meille se on ihan sama.”

YKSI VALTAKUNTA, KAKSI KAUPUNKIA, KOLME NAISTA

Yksi elää kaikkivoipaisuuden sädekehässä, toinen taistelee vakaumuksensa nimissä ja kolmas asuu paikassa, jonka olemassaolo halutaan unohtaa.

Miten pitkälle vallan ja vaurauden keskittäminen voi mennä? Kuinka kauan sääntöjen luoma eriarvoisuus kestää, jos perustana on sukupolvesta toiseen kerrottu valhe? Valtakunnassa tuhatvuotinen perinne on laki ja ulkoinen loisto peittää vaietun totuuden. Pinnan alla kasvaa halu muutokseen, mutta ensin on ymmärrettävä, kuka on vihollinen ja kuka ystävä.

Vastaus voi yllättää kaikki.

VALTAKUNTA

"Pegain Zagira kiskaisi miekkansa esiin ja heitti sen samalla liikeradalla ilmaan, tarttui sormillaan terään ja sinkosi aseensa kahva edellä pakenijan takaraivoon."

"Mennyttä tai tulevaa ei ollut. Oli vain loputtomasti toistuva nykyisyys."

"Tarkoitus ei ole hakea voittajia ja häviäjiä, vaan puhumalla ja kuuntelemalla saavutettu yhteisymmärrys."

LUKIJAT PUHUVAT

"Painajaismaisen miljöön pystyi näkemään sielunsa silmin."

"Tempo piti lujassa otteessa."

"Tunteet, ajatukset voi maistaa ja elää mukana."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter @JanneKellari

